

1. 5. 9.

බ්‍රහ්මනිමනනනිකසුත්තං

1 එවං මෙ සුතං: එකං සමයං භගවා ඝාචන්දියං විහරති ඡජන-
වනෙ අනාචපිණ්ඩකස්ස ආරුමේ. නත්‍ර ඛො භගවා භික්ඛු ආමනොසී:
භික්ඛවොති. භද්දනෙනති තෙ භික්ඛු භගවතො පච්චසෙස්සාසුං. භගවා එතද-
වොච:

2. එකමද්‍යහං භික්ඛවෙ සමයං උක්කධරියං විහරමි සුභගවනෙ
සාලරුජමුලෙ. තෙන ඛො පන භික්ඛවෙ සමයෙන බකස්ස බ්‍රහමුනො
එවරුපං පාපකං දිට්ඨිගතං උපපන්නං හොති: ඉදං නිච්චං ඉදං ධ්‍රුවං
ඉදං සස්සතං ඉදං කෙවලං ඉදං අච්චනධම්මං. ඉදං භි න ජායති න ජීයති
න ච්චති න උපපජ්ජති. ඉතො ච පනඤ්ඤං උතතරිං නිස්සරණං නජීති.
අච ඛවාහං භික්ඛවෙ බකස්ස බ්‍රහමුනො වෙනසා වෙනොපරිචිතකක-
මඤ්ඤය සෙය්‍යථාපි නාම බලවා පුරිසො සම්මෙඤ්ජිතං වා බාහං පසාරෙය්‍ය,
පසාරිතං වා බාහං සම්මෙඤ්ජෙය්‍ය, එවමෙවං.¹ උක්කධරියං සුභගවනෙ
සාලරුජමුලෙ අනතරගිතො තස්මිං බ්‍රහමලොකෙ පානුරහොසිං.

3 අද්දසා ඛො මං භික්ඛවෙ බකො බ්‍රහමා දුරතොච ආගච්ජන්තං.
දීඝාන මං එතදවොච: එහි ඛො මාරිස, සාගතං.² මාරිස, විරස්සං ඛො
මාරිස ඉමං පරියායමකාසි යදිදං ඉධාගමනාය. ඉදං භි මාරිස නිච්චං
ඉදං ධ්‍රුවං ඉදං සස්සතා ඉදං කෙවලං ඉදං අච්චනධම්මං. ඉදං භි න
ජායති න මීයති න ච්චති න උපපජ්ජති.³ ඉතො ච පනඤ්ඤං උතතරිං
නිස්සරණං නජීති.

4. එවං ටුභෙන අහං භික්ඛවෙ බකං බ්‍රහමානං.⁴ එතදවොච: අවිජ්ජා-
ගතො චත හො බකො බ්‍රහමා, අවිජ්ජාගතො චත හො බතො බ්‍රහමා:
සත්‍ර භි නාම අතිච්චංයෙව සමානං නිච්චනති චක්ඛති, අඤ්චුචංයෙව සමානං
ධ්‍රුවනති චක්ඛති, අසස්සතංයෙව සමානං සස්සතනති චක්ඛති, අකෙවලං-
යෙව සමානං කෙවලනති චක්ඛති, චචනධම්මං යෙව සමානං අච්චනධම්මනති
චක්ඛති. යථා ච පන ජායති ච ජීයති ච මීයති ච ච්චති ච උපපජ්ජති ච,
තං තථා චක්ඛති: ඉදං භි න ජායති න ජීයති න මීයති න ච්චති න
උපපජ්ජති. සනතඤ්ච පනඤ්ඤං උතතරිං නිස්සරණං නපඤ්ඤං උතතරිං
නිස්සරණනති චක්ඛතීති.

1. එවමෙව, මජ්. සස, සී, කජචී. 2. සවාගතං, මජ්. සසා.
3. උපපජ්ජති, සී, PTS. 4. බකබ්‍රහමානං, සී. 5. අඤ්චුචංයෙව, සසා.

1. 5. 9.

බුහමනිමනනනික සුත්‍රය

1. මා විසින් මෙසේ අසන ලද: එක් සමයෙක්හි භගවත්හු සැවැත් නුවර අන්තර්වූ මහසිවාණන් විසින් කරවන ලද දෙවරම් වෙහෙර වැඩ වාසය කෙරෙහි. එ සමයෙහි භගවත්හු 'මහණෙනි'යි භික්ෂුන් ඇමතු සේක. ඒ භික්ෂුහු 'වහන්සැ'යි භගවත්හට පිලිවදන් දුන්හ. භගවත්හු තෙල වදාලන:

2. මහණෙනි, මම එක් සමයෙක උක්කට්ඨා නම් නුවර සුභග වනයෙහි සාරාජ මූලයෙහි වාස කෙරෙමි. මහණෙනි, එ සමයෙහි බක නම් බඩහට මෙබඳු පවිටු ශාශවත දූෂටියෙක් උපත: මේ බුහමසභානය (බඩලොව) තිත්‍යය, මේ ධූවය (සපිරය), මේ ශාශවත ය (සදවිදුමානය), මේ කෙවලය (අඛණ්ඩය), මේ අවචන (ව්‍යය නොවන) සවහාවය. මේ බඩලොව (කිසිවෙක්) උපදනුයේ වේවයි, දිරණුයේ වේ වයි, මියනුයේ වේව යි, ව්‍යුහ වනුයේ වේවයි, පහල වනුයේ වේවයි නැත. මේ බඩලොව හැර අනෙක් නිසාරණයෙක් (දුකින් තික්මීමෙක්) ඇත්තේ ද නොවේ'යි කියා යි. මහණෙනි, එසඳ මම සිය සිතින් බක බඩහු අදහස් දැන බලවත් පුරුෂයකු වක්කල අත් දික් කරනු සෙසින්, දික්කල අත් වක් කරනු සෙසින් උක්කට්ඨා නුවර සුභගවනයෙහි සාරාජ මූලයෙහි අතුරුදහන් වූයෙමි එ බඩලොව පහල වීමි.

3. මහණෙනි, බකබ්‍රාහ්ම මා එනුවා දුරදීම දිව. දැක මට තෙලවත් කී: "නිදුකාණෙනි, මොබ එමි. නිදුකාණෙනි, ස්වාගත ය. (මෙහි ඊම යෙහෙකි.) නිදුකාණෙනි, මෙහි එනු පිණිස දිගු කලෙකින් මේ අසුරා කෙලෙහි. නිදුකාණෙනි, මේ බුහමසභානය තිත්‍යය, මේ ධූවය, මේ ශාශවතය, මේ කෙවලය, මේ අවචන සවහාවය. මේ බඩලොව උපදනුයේ වේවයි, දිරනුයේ වේවයි, මියනුයේ වේවයි, ව්‍යුහ වනුයේ වේව යි, පහල වනුයේ වේවයි නැත. මෙයින් මතු අනෙක් නිසාරණයෙක් ඇත්තේ ද නොවේ'යි කී

4. මහණෙනි, මෙසේ කී කල මම බක බුහම හට තෙල බස කිමි: මේ බඩ අතිත්‍ය වූවක් ම තිත්‍ය ය යි කියා ද, අධූව වූවක් ම ධූවයයි කියා ද, අශාශවත වූවක් ම ශාශවතයයි කියා ද, අකෙවල වූවක් ම කෙවලයයි කියා ද, වචන සවහාව ඇතියක් ම අවචන සවහාවයයි කියා ද, යම් බඩලොවෙක දෙනුයේත් දිරනුයේත් මියනුයේත් ව්‍යුහවනුයේත් පහල වනුයේත් වේ ද, මෙහි නොදෙනුයේත් නොදිරනුයේත් නො මියනුයේත් නොපහල වනුයේත් වේ ය යි ඒ බඩලොව ගෙන එසේ කියා ද, මින් මතු (මෙය හැර) අන් නිසාරණ ඇති ද මින්මතු අන් 'නිසාරණ නැතියි කියා ද, භවත්හි, එහෙයින් මේ බක බඩ අවිද්‍යාගතයෙක් ම ය. භවත්හි, මේ බක බඩ අදෙහයෙක් ම ය කියා යි.

5 අඵ ඛො භික්ඛවෙ මාථෙ ජාපිමා අඤ්ඤතරං බ්‍රහ්මචාරිසජ්ජං අනාච්ඤිකා මං ඵතදවොචි: භික්ඛු, භික්ඛු, මේතමාසදො, මේතමාසදො. ඵසො භි භික්ඛු බ්‍රහ්මා මහාබ්‍රහ්මා¹ අභිභු අනභිභුනො අඤ්ඤදච්චදසො වසවතති ඉසසථෙ කතතා නිමමාතා සෙවෙඨා සජ්ජතා² වසී පිතා භුතභව්‍යානං.³

අනෙත්‍රං ඛො භික්ඛු තයා පුඛෙඛ සමණ්‍යබ්‍රාහ්මණා ලොකස්මිං පඨවිගරභකා පඨවිජ්ඣුල්ලකා, ආපගරභකා ආපජ්ඣුල්ලකා, තෙජගරභකා තෙජජ්ඣුල්ලකා, වායගරභකා වායජ්ඣුල්ලකා, භුතගරභකා භුතජ්ඣුල්ලකා, දෙවගරභකා දෙවජ්ඣුල්ලකා, පජාපභිගරභකා පජාපභිජ්ඣුල්ලකා, බ්‍රහ්මභරභකා බ්‍රහ්මජ්ඣුල්ලකා. තෙ කායස්ස හෙද පාණ්‍යපච්චේද භීතන කාමෙ පතිට්ඨිතා. අනෙත්‍රං පන භික්ඛු තයා පුඛෙඛ සමණ්‍යබ්‍රාහ්මණා ලොකස්මිං පඨවිසසංසකා⁴ පඨවාහිනඤ්ඤො, ආපසසංසකා⁵ ආපාහිනඤ්ඤො, තෙජසසංසකා තෙජාහිනඤ්ඤො, වායසසංසකා වායාහිනඤ්ඤො, භුතසසංසකා භුතාහිනඤ්ඤො, දෙවසසංසකා දෙවාහිනඤ්ඤො, පජාපභිසසංසකා පජාපභාහිනඤ්ඤො, බ්‍රහ්මසසංසකා බ්‍රහ්මාහිනඤ්ඤො. තෙ කායස්ස හෙද පාණ්‍යපච්චේද පණිතෙ කාමෙ පතිට්ඨිතා.

තනතාගං⁶ භික්ඛු ඵචං වදාමි: ඉඛ්ඤ නිං මාරිස යදෙව තෙ බ්‍රහ්මා ආභ, තදෙච නිං කථෙති. මා නිං බ්‍රහ්මුනො වචනං උපාතිවතතිනො. සචෙ ඛො නිං භික්ඛු බ්‍රහ්මුනො වචනං උපාතිවතතිස්සභි, සෙය්‍යථාපි තාමි පුරිසො සිරිං ආගච්ඡන්ති. දණ්ණඛත පටිසණ්ණාමෙය්‍ය, සෙය්‍යථාපි වා පන භික්ඛු පුරිසො නරකපපාතො⁷ පපතනො හතෙති ච පාදෙති ච පඨවිං විරුධෙය්‍ය,⁸ ඵචං සමපදඤ්ඤං භික්ඛු භුස්සං භවිස්සති. ඉඛ්ඤ නිං මාරිස යදෙව තෙ බ්‍රහ්මා ආභ, තදෙව නිං කථෙති. මා නිං බ්‍රහ්මුනො වචනං උපාතිවතතිනො. නනු නිං භික්ඛු පස්සභි බ්‍රහ්මිං පරිසං සනතිස්සන්තති. ඉති ඛො මං භික්ඛවෙ මාථෙ ජාපිමා බ්‍රහ්මිං පරිසං⁹ උපනෙභි.

6. ඵචං වුත්තෙත අභං භික්ඛවෙ මාරං ජාපිමිත්තං ඵතදවොචි: ජාතාමි ඛො තාගං¹⁰ ජාපිමි. මා නිං මඤ්ඤෙතො ත මං ජනාතිති. මාථෙ නිමභි ජාපිමි. යො චෙච ජාපිමි බ්‍රහ්මා යා ච බ්‍රහ්මපරිසා යෙ ච බ්‍රහ්මචාරිසජ්ජා සඛෙඛච තච භජ්ඣතො, සඛෙඛච තච වසංගතො.¹¹ භුස්සං භි ජාපිමි ඵචං නොති: ඵසොපි මෙ අස්ස භජ්ඣතො, ඵසොපි මෙ අස්ස වසංගතොති.¹¹ අභං ඛො පන ජාපිමි නෙච තච භජ්ඣතො, නෙච තච වසංගතොති.

1 බ්‍රහ්මබ්‍රහ්මා, සි. 2. සඤ්ජතා, සි, PTS. සා. 3. භුතභව්‍යානං, මජ්ඣ. 4 පඨවි- පසංසකා, සි. 5. ආපපසංසකා, සි. 6. තනතාගං, සි 7. නරකපපාතො, සි 8. විරුධෙය්‍ය, සිචු. 9 බ්‍රහ්මපරිසං, මජ්ඣ., සා. 10 තාගං, සි, කථවි. 14 වසතො, සි, PTS. වසගතොති, සි, PTS.

5. මහණෙනි, එකල පවිටු මර එක්තරා බුහමපාරිඡද්දා බඩකු සිරුරෙහි ආවිච්ච ව මට තෙල බස කී: “මහණ, මහණ, තෙල බඩහට නිජු නො කර, තෙල බඩහට නිජු නො කර. මහණ, **තෙල බඩ මහබඩය. හැම බඩුන් අභිභවයි (මැඩලයි).** තෙමේ අනභිකුතය. එකානනයෙන් සියල්ල දක්නේ ය. (හැම දෙනා) තම වසගයෙහි පවත්වයි. **ඊඝවරය, (ලොකයෙහි) කතීය ය, නිමිතය,** (ලොකයට) උත්තමය. (තෝ සත්‍රිය වෙව, තෝ බ්‍රාහ්මණ වෙව යනාදීන්) ප්‍රජාව සකස් කරන්නේ ය. වසිය, උපත් සත්තියන්ගේ ද උපදනා සත්තියන්ගේ ද පිතාය.”

මහණ, තව පුළුච්චෙහි ද ලෝකයෙහි පාවිච්චිය (අභිතසය ආදීන්) ගරහන පාවිච්චිය පිළිකුල් කරන, ආපය ගරහන ආපය පිළිකුල් කරන, තෙජස් ගරහන, තෙජස් පිළිකුල් කරන, වායු ගරහන වායු පිළිකුල් කරන, සත්තියන් ගරහන, සත්තියන් පිළිකුල් කරන, දෙවියන් ගරහන දෙවියන් පිළිකුල් කරන, මරහු ගරහන මරහු පිළිකුල් කරන, බඩුන් ගරහන බඩුන් පිළිකුල් කරන මහණ බමුණෝ වූහ. ඔහු කය බිඳීමෙන් ප්‍රාණෝපවේදයෙන් භිතකාය සබ්බාසාන අපායෙහි උපත්ත. මහණ තව පෙරත් ලොකයෙහි පාවිච්චිය පසස්තා පාවිච්චිය (තාඡණා දෘමටි විසින්) අභිනන්දන කරන, ආපය පසස්තා ආපය අභිනන්දන කරන, තෙජස් පසස්තා තෙජස් අභිනන්දන කරන, වායු පසස්තා වායු අභිනන්දන කරන, සතුන් පසස්තා සතුන් අභිනන්දන කරන, දෙවියන් පසස්තා දෙවියන් අභිනන්දන කරන, මරහු පසස්තා මරහු අභිනන්දන කරන, බඩුන් පසස්තා බඩුන් අභිනන්දන කරන මහණ බමුණෝ වූහ. ඔහු කායහෙදයෙන් ප්‍රාණෝපවේදයෙන් ප්‍රණීතකාය සබ්බාසාන බුහමලොකයෙහි උපත්ත.

මහණ, එබැවින් මම තව මෙසේ කියමි: නිදුකාණෙනි, මහාබඩ තව යමක් කියා නම්, තා එ කීවා කරන්නේය. තා බඩහු කීවා නො ඉක්මවන්නේය. මහණ, ඉදින් තෝ බඩබස් ඉක්මෙහි නම් පුරුෂයකු සිරිකත ගෙව වදුන් දණෙඹන් (සිවුරියන් මුගුරින්) පලවා පියන්නාක් වැන්න. තවද මහණ, නිරුහෙබෙක හෙත පුරුෂයකු අභිනුදු පසිනුදු ගත මනා පිහිටනු මනා ආධාරයටාන වලහාලන්නාක් වැන්න. මහණ තව ද මේ කරුණ මේ බදුම වන්නේය. නිදුකාණෙනි, එබැවින් තා බඩ තව යම් ම දූයක් කියා නම්, ඒ කීවාම කරන්නේය, තා බඩ කීවා නො ඉක්මවන්නේය මහණ, නො මෙහි රැස්ව හුන් (සිරියෙන් බබලන) බබපිරිස් නො දක්නෙහිදැයි. මහණෙනි, මෙසේ පවිටු මර මා බබපිරිසට එලවාලිය. **(තො ද බුහමගරුක නම් බබඉසුරු ලබනේ යයි කියු සේය.)**

6. මහණෙනි, මෙසේ කීකල මම අයස උදකරන පාපි වූ මරුගට තෙල බස කීමි: “මාරය, මම තා දන්මි. මා තා නොහඳුනතිසි තෝ නහමක් සිත. පවිට, තෝ මාරයෙහි. පවිට, මෙහි යම් බමෙක් ඇද්ද, යම් බබපිරිසෙක් ඇද්ද, යම්ම බබපිරිසැවූවෝ ඇද්ද, ඔහු හැම තා හසාගතයක. ඔහු හැම තා වසංගතයක. ‘මෙ තෙමේ ද මා හසාගතය, මෙ තෙමේ ද මා වසගය’ යනුද තව මෙසේ සිතෙයි. පවිට, මම තා හසාගතයෙම් නො ම වෙමි. තා වසගයෙම් නො ම වෙමි” කියායි.

7. එවං වුතෙන භික්ඛවෙ ඛතො බුද්ධො මං ඵතදුපවාච: “අහං භි මාරිස නිව්චංසෙව සමානං නිව්චනති වදුමි, බුචංසෙව සමානං බුචනති වදුමි, සසානංසෙව සමානං සසානනති වදුමි, කෙවලංසෙව සමානං කෙවලනති වදුමි, අවචනධම්මංසෙව සමානං අවචනධම්මනති වදුමි. යත් ව පන න ජායති න ජීයති න මීයති න වචති න උපපජ්ජති¹ තදෙවංතං වදුමි: ඉදං භි ත ජායති න ජීයති න මීයති න වචති න උපපජ්ජති. අසනකඤ්ච පනඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණං, තපඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණනති වදුමි. අහෙසුං ඛො භික්ඛු තයා පුඛෙඛ සමණවුභමණො ලොකසමිං, යාවතකං භුග්ගං කසිණං ආහු² තාවතකං තෙසං³ තපො-කම්මමෙව අතොසි. තෙ ඛො එවං ජාතෙයසුං: සනතං වා අඤ්ඤං උතතරිං නිසාරණං අත්ඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණනති, අසනතං වා අඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණං තත්ඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණනති. තං තාහං භික්ඛු එවං වදුමි: න වෙච අඤ්ඤං උතතරිං තිසාරණං දකඛ්ඤාසි, යාවදෙව ව පන කිලමඵසා විසාතසා භාගී භවිසාසි. සචෙ ඛො ත්වං භික්ඛු පඨවිං අජේඤ්ඤාසිසාසි, ඔපසාසිතො මෙ භවිසාසි වජ්ඣකාසිකො යථාකාමි-කරණීයො ඛාභිතෙයොසා. සචෙ⁴ -පෙ- ආපං -පෙ- තෙජං -පෙ- වායං -පෙ- භුතෙ -පෙ- දෙවෙ -පෙ- පජ්ජතිං -පෙ- බුද්ධං අජේඤ්ඤා-සිසාසි, ඔපසාසිතො මෙ භවිසාසි වජ්ඣකාසිකො යථාකාමිකරණීයො ඛාභිතෙයොසා”ති.

8. “අභව්ඨි ඛො එතං බුචෙහ ජානාමි: සචෙ පඨවිං අජේඤ්ඤාසිසාමි, ඔපසාසිතො තෙ භවිසාමි වජ්ඣකාසිකො යථාකාමිකරණීයො ඛාභිතෙයොසා. සචෙ ආපං -පෙ- තෙජං -පෙ- වායං -පෙ- භුතෙ -පෙ- දෙවෙ -පෙ- පජ්ජතිං -පෙ- බුද්ධං අජේඤ්ඤාසිසාමි, ඔපසාසිතො තෙ භවිසාමි වජ්ඣකාසිකො යථාකාමිකරණීයො ඛාභිතෙයොසා. අපි ව තෙ අහං බුද්ධෙ භවිඤ්ච පජානාමි ජුතීඤ්ච⁵ පජානාමි: එවං මහිද්ධිකො ඛතො බුද්ධො, එවං මෙහෙසකෙඛා ඛතො බුද්ධො”ති.

9. යථාකථං පන මෙ ත්වං මාරිස භවිඤ්ච පජානාසි ජුතීඤ්ච පජානාසි: එවං මහිද්ධිකො ඛතො බුද්ධො, එවං මහානුභාවො ඛතො බුද්ධො, එවං මහෙසකෙඛා ඛතො බුද්ධොති?

10. යාවතා වජ්ඣමසුරියා පරිඤ්චනති දීසා භනති විරෙචනා,
තාච සහසාඛා ලොකො ඵත්තෙ තෙ වතනති⁶ වසො.
පරෙවරඤ්ච⁷ ජානාසි අපො රුගවිරුගිනං,
ඉත්තාවඤ්ඤාභාවං සතතානං ආගතීං ගතීනති.

එවං ඛො තෙ අහං බුද්ධෙ භවිඤ්ච⁸ පජානාමි ජුතීඤ්ච⁹ පජානාමි: එවං මහිද්ධිකො ඛතො බුද්ධො, එවං මහානුභාවො ඛතො බුද්ධො, එවං මහෙසකෙඛා ඛතො බුද්ධොති.

7. මහණෙනි, මෙසේ කිසිල බකබුහුම මට තෙල බස් කී: “නිදස, මම නිත්‍යය ම නිත්‍යයයි කියමි. ධූවය ම ධූවයයි කියමි. ශාඛතය ම ශාඛතයයි කියමි. කෙවලය ම කෙවලයයි කියමි. අවචනධර්මය ම අවචනධර්මයයි කියමි. යම් බබලොවෙක නො උපදනේ වේ ද, නො දිරත්තේ වේ ද, නොමියන්තේ වේ ද, නො ව්‍යුතවත්තේ වේ ද, නො පහල වත්තේ වේ ද, මම එය ම කියමි: මේ බබලොව උපදනේ වේවයි, දිරනුයේ වේවයි, මියනුයේ වේවයි, ව්‍යුතවනුයේ වේවයි, පහල වනුයේ වේවයි නැත. මෙයින් මතු අනෙක් නිසාරණයෙක් නැත්තේ ම මෙයින් මතු අනෙක් නිසාරණයෙක් නැතියි කියමි. මහණ, තව පෙරාතුව ම ලොකයෙහි මහණබමුණෝ වූහ. තාගේ මුළුආයුකාලය යම්තාක් වේද, ඒ තාක් කල් උන්ගේ තප්පකම් වී උග්‍රතපස් ඇතියෝ වූහ ඔහු මතුයෙහි (මේ බුහුමසානසට වැඩිතරම වූ) අත් නිසරුණෙක් ඇත්තම මතු අත් නිසරුණෙක් ඇතැ”යි මෙසේ දන්තාහුය. අත් මතු නිසරුණෙක් නැත්තේ ම අත් මතු නිසරුණෙක් නැතැ”යි මෙසේ දන්ත. මහණ, එහෙයින් මම තව මෙසේ කියමි: ‘තොසිදු මෙයින් මතු අත්නිසරුණෙක් නොදක්නෙහි. එයින්ම (එය තෙවීමෙන්) තෝ හුදෙක් කිලම්ඵයට වෙනෙසට හිමි වේමය. මහණ ඉදින් තෝ පාපිවිස (තාපණා මාත දාපටින්) ගාලාගන්ති නම් මා වෙත ඔපභාසික (හෝතේ) වෙයි. මගේ වස්තුයෙහි (විමයෙහි මා අරක්-ගෙන) හෝතේ වෙයි. මා කැමැතියේ කලසුත්තෙක්, (ලිඛිලිකොලගසටත් වඩා) නිව කලසුත්තෙක් වෙයි. ඉදින් අප් ... තෙපස් ... වාසු ... භුතයන් ... දෙවියන් ... මාර ... බුහුම තහවුරුකොට ගත්ති නම්, මා උපනිඃශ්‍රය කොට ලගිනෙහි. මා සිටුතාතන්ති සිටුනෙහි. මා කැමැතියේ කල යත්තෙක්. හෙළා ලිය යත්තෙක් වෙයි”යි බබු අවමන් විසින් කී.

8. බුහුමය, මම ද තෙල දන්මි: ඉදින් පොළොව තහවුරු කොට ගනිමි නම්, තාගේ ඔපභාසික වෙමි වාස්තුශාසික වෙමි. යථාකාම-කරණීය වෙමි. පාතනාර්ථක වෙමි. ඉදින් අප් ... තෙපස් ... වාසු ... භුත ... දෙව ... මාර ... බුහුම තහවුරු කොට ගත්තෙමි නම්, තා වෙත හෝතේ වෙමි. තා සිටුතා තැන අරක්ගෙන සිටුමි. තා කැමැත්තක් කරනු ලබමි. තෙලා ලියතෙකු ලබමි. එතෙකුදු වුව බුහුමය, මම තාගේ ගතී (නිපොතනිය) ද ජිනී (අනුභාවය) ද දන්මි: බකබුහුම මෙසේ මහඉදුහ ඇත. බකබුහුම මෙසේ මහ අනුභාව ඇත. බකබුහුම මෙසේ මහත් යශස් ඇත, යනු දන්මිසි බබුමන් තිගත්තින් වුදුහු වදලහ.

9. නිදසාණනි, කෙසේ නම් තොපි ‘බකබුහුම මෙසේ මහ ඉදුහු ඇත බකබුහුම මෙසේ මහානුභාව ඇත. බකබුහුම මෙසේ මහත් යශස් ඇතැ’යි මාගේ ගතීදු ජිනීදු දන්ව?

10 තිරසද දෙදෙනා දසදිසා බබුඵවමින් යම්තාක් තාත් ඇවිදීන් ද, ඒ තාක් තැන් මේ සක්වලන් යම්ග සහසුලොකධාතුයෙක. මේ දහසක් සක්වලා (පමණක්) තාගේ වසය වැටෙයි.

(සක්වල දහසෙහි) හිතප්‍රණිකසතනියන් දන්ති. තවද, රුගවිරුග-ජනතා ද දන්ති. මෙයක්වල ද (එකුත් දහස්) පරසක්වල ද දන්ති. සතුන්ගේ (පිලිසද විසින්. ආගතීදු (මිසුති විසින්) ගතීදු දන්ති.

බුහුමය, මෙහෙයින් මම “බකබුහුම මෙසේ මහඉදුහ ඇත, බක බුහුම මෙසේ මහත් යශස් ඇතැ”යි තාගේ ගතීදු ජිනීදු (පමණ විසින්) දන්මි

11. අපච්චි බො බ්‍රහ්මෙ අඤ්ඤා තපයා කායා.¹ තං තිං න ජානාසි තපස්සසි. තපාහං ජානාමි පස්සාමි. අපච්චි බො බ්‍රහ්මෙ ආහස්සරා නාමි කායො යතො තිං වුතො ඉච්චපපනනා. තස්ස තෙ අතිවිරතීවාසෙන සා සති මුට්ඨා.² තෙන තං තිං³ න ජානාසි න පස්සසි. තමහං ජානාමි පස්සාමි. එවමපි බො අහං බ්‍රහ්මෙ තෙව තෙ සමසමො අභිඤ්ඤාය, කුතො නිවේයනං. අච්චි බො අහමෙව තයා භියො. අපච්චි බො බ්‍රහ්මෙ සුභකිණණො⁴ නාමි කායො -පෙ- [අපච්චි බො බ්‍රහ්මෙ] වේහපථලා නාමි කායො, තං තිං න ජානාසි න පස්සසි. තමහං ජානාමි පස්සාමි. එවමපි බො අහං බ්‍රහ්මෙ තෙව තෙ සමසමො අභිඤ්ඤාය, කුතො නිවේයනං අච්චි බො අහමෙව තයා භියො.

පඨවිං බො අහං බ්‍රහ්මෙ පඨවිනො අභිඤ්ඤාය යාවතා පඨවියා පඨවිතෙතන⁵ අනනුභූතං තදභිඤ්ඤාය පඨවිං නාහොසිං,⁶ පඨවියා⁷ නාහොසිං, පඨවිතො නාහොසිං, පඨවිං මේති⁸ නාහොසිං, පඨවිං නාභිවදිං. එවමපි බො අහං බ්‍රහ්මෙ තෙව තෙ සමසමො අභිඤ්ඤාය, කුතො නිවේයනං, අච්චි බො අහමෙව තයා භියො ආරං බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- තෙජං බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- වායං බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- භූතෙ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- දෙවෙ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- පජාපතිං බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- බ්‍රහ්මං බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- ආහස්සරෙ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- සුභකිණණො⁹ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- වේහපථලෙ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- අභිභූ බො අහං බ්‍රහ්මෙ -පෙ- සබ්බං බො අහං බ්‍රහ්මෙ සබ්බතො අභිඤ්ඤාය යාවතා සබ්බස්ස සබ්බතෙතන අනනුභූතං තදභිඤ්ඤාය සබ්බං නාහොසිං, සබ්බස්මිං නාහොසිං, සබ්බතො නාහොසිං, සබ්බං මේති නාහොසිං, සබ්බං නාභිවදිං. එවමපි බො¹⁰ අහං බ්‍රහ්මෙ තෙව තෙ සමසමො අභිඤ්ඤාය, කුතො නිවේයනං, අච්චි බො අහමෙව තයා භියොති.

12. “තවෙ බො මාරිස¹¹ සබ්බස්ස සබ්බතෙතන අනනුභූතං¹², මාහෙව තෙ ඊතතකමේව අහොසි, භූච්ඡකමේව අහොසි.”¹³

විඤ්ඤාණං අභිදය්‍යනං අනනං සබ්බතො පහං. තං පඨවියා¹⁴ පඨවිතෙතන අනනුභූතං, ආපස්ස ආපතෙතන අනනුභූතං, තෙජස්ස තෙජතෙතන අනනුභූතං, වායස්ස වායතෙතන අනනුභූතං, භූතානං භූතතෙතන අනනුභූතං, දෙව්‍යානං දෙවතෙතන අනනුභූතං, පජාපතිස්ස පජාපතිතෙතන අනනුභූතං, බ්‍රහ්මස්ස¹⁵ බ්‍රහ්මතෙතන අනනුභූතං, ආහස්සරානං ආහස්සරතෙතන අනනුභූතං, සුභකිණණානං¹⁶ සුභකිණණතෙතන¹⁷ අනනුභූතං, වේහපථලනං වේහපථලතෙතන අනනුභූතං, අභිභූස්ස අභිභූතෙතන අනනුභූතං, සබ්බස්ස සබ්බතෙතන අනනුභූතං.”

1. අඤ්ඤා කායො, මජ්ඣ. 2. පච්චිඨා, සඤ. 3. තෙන තිං, සි. කච්චි.
4. සුභකිණණා නාමි කායො, වේහපථලො නාමි කායො, අභිභූ නාමි කායො, මජ්ඣ. සුභකිණණා නාමි කායො වේහපථලො නාමි කායො, සඤ.
5. පඨවිතෙතන, මජ්ඣ.
6. න පහොසිං මජ්ඣ. නාහොසි PTS. 7. පඨවි, සඤ. PTS.
8. පඨවි මේති සඤ. PTS. 9. සුභකිණණ, මජ්ඣ. සඤ. සි. කච්චි.
10. එවං බො, සඤ. එවං අහං සි, කච්චි. 11. තෙ මාරිස, සඤ. PTS. සි. කච්චි.
12. අනනුභූතං තදභිඤ්ඤාය, මජ්ඣ. සඤ. 13. අහොසිති, මජ්ඣ. සඤ.
14. පඨවියා, සඤ. 15. බ්‍රහ්මානං, සිඬු මජ්ඣ.
16. සුභකිණණානං, මජ්ඣ. සඤ. 17. සුභකිණණතෙතන, මජ්ඣ. සඤ.

11. බ්‍රහ්මය, අන්‍ය වූ ද භූමිහු තුන්දෙනෙක් ඇත. තෝ එ නො දන්නි, නොදන්නි. මම ඒ ධ්‍යානභූමි දන්නි, දන්නි. බ්‍රහ්මය, තෝ යම් බ්‍රහ්මලොවෙකින් සැව මෙහි උපන්නි ද, ඒ ආභසාර නම් බ්‍රහ්මලොවෙක් ඇත. ඉතා බොහෝ කල්පසූ වූ හෙතුවන් තව ඒ සිහි මූලා වෙයි. එසින් තෝ එය නොදන්නි, නො දන්නි මම එය දන්නි, දන්නි බ්‍රහ්මය, මෙහෙයිනුදු මම තව දැනීමෙන් (නුවණින්) සමසමයෙම් නොවෙමි. පහත්බවෙක් කිසෙයින් වේ ද, වැලිදු මම ම තව වැඩිසිටියෙමි වෙමි. බ්‍රහ්මය, සුභකිණ්ණ නම් ධ්‍යාන භූමියෙක් ඇත ... වෙහපඵල නම් ධ්‍යානභූමියෙක් ඇත. තෝ එය නොදන්නි නොදන්නි. මම එය දන්නි, දන්නි. බ්‍රහ්මය, මෙහෙයිනුදු මම තව නුවණින් සමසමයෙම් නොම වෙමි. පහත්ගේ කොයින් වේද, වැලිදු මම ම තව වැඩිසිටියෙමි.

බ්‍රහ්මය, මම පෘථිවිය පෘථිවි භාවයෙන් දැන පෘථිවිය පිළිබඳ පෘථිවි ස්වභාවයෙන් අනනුභූත (පෘථිවිභාවයට නොපත් යම්) නිව්‍යාණයෙක් ඇද්ද, ඒ නිවන ප්‍රත්‍යක්‍ෂ කොට පෘථිවිය (තෘණදීන්) නොගත්ම. පෘථිවියෙහි ලා නො ගත්ම. පෘථිවිභාවයෙන් නොගත්ම. “පෘථිවිය මා අගත් යායි නොගත්ම. (මෙහෙ) පෘථිවිය ආස්වාද විසින් නොගත්ම. බ්‍රහ්මය, මෙහෙයිනුදු දැනීමෙන් මම තව සමසමයෙම් නො වෙමි. පහත්ගේ කොයින් වේද, වැලිදු මම ම තව වැඩිසිටියෙමි. බ්‍රහ්මය, මම අප් ... තෙජස් ... වාසු ... භූත ... දෙවි ... මර ... බ්‍රහ් ... ආභසාර ... සුභකිණ්ණ ... වෙහපඵල ... අභිභූ ... නොගත්ම. බ්‍රහ්මය, මම සඵය (සත්කාය ධර්ම) සඵවශයෙන් දැන සඵයාගේ සඵසව-භාවයෙන් අනනුභූත යම් නිවතෙක් ඇද්ද, ඒ නිවන ප්‍රත්‍යක්‍ෂ කොට සඵය නොගත්ම. සඵයෙහි ලා නොගත්ම. සඵභාවයෙන් නොගත්ම. ‘සර්මය මට අගත් යායි නොගත්ම. සර්වය ආස්වාද විසින් නොගත්ම. බ්‍රහ්මය, මෙහෙ දැනීමෙන් මම තව සමසමයෙම් නොවෙමි. පහත් ගේ කොයින් වේ ද, වැලිදු මම ම තව වැඩිසිටියෙමි.

12. “නිදුකාණෙනි, ඉදින් සඵයාගේ සඵභාවයෙන් අනනුභූතයෙක් වේ ද, එසින් නොපගේ බස් නො සිස් වේවා. මෘෂා නොවේවා”. (බ්‍රහ්ම ‘සබ්බං’ යනු සඵ - සඵ යයි ගෙණ සඵය සර්වතායෙන් අනුභූත - ප්‍රත්‍යක්‍ෂ නොවේ නම් එහි ඔබ විසින් අනනුභූතයක් ඇතැයි මෙසේ බුදුන් මුසාවාදයෙන් තිගනිති.)

13 එකල බුදුහු “විඤ්ඤා (විඤ්ඤාව්‍ය නිර්වාණය වක්‍ෂුර්විඤ්ඤායට අරමුණු නොවන බැවින්) අනිදගීන වෙයි. (උත්පාද ව්‍යයබ්බ්‍යාත අනතරනිත හෙයින්) අනන්ත වෙයි. සියල්ලට වඩා ප්‍රභාසම්පන්න වෙයි. එ විඤ්ඤා (නිර්වාණය) පෘථිවිස්වභාවයෙන් අනුභූත (විෂය) නො වෙයි. අප්සුගේ අප්සව්‍යාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. තෙජස්සුගේ තෙජස් ස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. වාසුහුගේ වාසුස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. භූතයන්ගේ භූතස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. දෙවයන්ගේ දෙවස්වභාව-යෙන් අනුභූත නො වෙයි. මාරයාගේ මාරස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. බ්‍රහ්මයාගේ බ්‍රහ්මස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. ආභාසාරයන්ගේ ආභාසාරස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. භූතකාන්ස්තයන්ගේ භූතකා-න්ස්තස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. වාහත්ඵලයන්ගේ වාහත්ඵල-ස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි අභිභූදෙව්‍යන්ගේ අභිභූස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වෙයි. සඵයාගේ සඵස්වභාවයෙන් අනුභූත නො වේ” යයි වදාලන

14. “හන්ද ව හි¹ තෙ මාරිස අනතරධායාමී”ති. හන්ද ව හි මෙ තුං බ්‍රහ්ම අනතරධායසු සචෙ විහහසීති. අථ ඛො භික්ඛවෙ ඛකො බ්‍රහ්මා: “අනතරධායසාමි සමණස්ස ගොතමස්ස, අනතරධායසාමි සමණස්ස ගොතමස්සා”ති තෙවසු මෙ සකෙකාති අනතරධායිභුං.

15. එවං වුත්තන අතා භික්ඛවෙ ඛකං බ්‍රහ්මානං එතද්චොචං: හන්ද ව හි තෙ බ්‍රහ්ම අනතරධායාමීති. “හන්ද ව හි මෙ තුං මාරිස අනතරධායසු සචෙ විහහසී”ති. අථ ඛො භික්ඛවෙ තථාරූපං ඉඤ්චාභිසඛිධාරං අභිසඛිඤ්චං² එත්තාචතා බ්‍රහ්මා ව බ්‍රහ්මපරිසා ව බ්‍රහ්මපාරිසථ්ඤා ව සද්දඤ්ච මෙ කොස්සනති³, ත ව මං දකඛිනති⁴ අනතරගිතො ඉමං නාථං අභාසිං:

“හචෙචොභං⁵ හතං දිස්චා හචඤ්ච විහචෙසීතං,
හචං නාභිචදිං කිඤ්චි⁶ නන්දිඤ්ච ත උපාදිසිනති.”

16. අථ ඛො භික්ඛවෙ බ්‍රහ්මා ව බ්‍රහ්මපරිසා ව බ්‍රහ්මපාරිසථ්ඤා ව අච්ඡරියඛුතචිත්තා ජාතා අහෙත්තං: අච්ඡරියං වත හො, අඛුතං වත හො, සමණස්ස ගොතමස්ස මිහිඤ්චිතතා මහානුභාවතා. ත වත නො ඉතො පුබ්බ දිට්ඨො වා සුතො වා අඤ්ඤා සමණො වා බ්‍රාහ්මණො වා එවං මිහිඤ්චිතො එවං මහානුභාවො යථාසා⁷ සමණො ගොතමො සකාසුත්තො සකාසුත්තො⁸ පබ්බජිතො. හචරාමාය වත හො පජාය හචරතාය හචසමුද්දිතාය⁹ සමුලං හචං උදබ්බතිති.

17. අථ ඛො භික්ඛවෙ මාරු පාරිමි අඤ්ඤතරං බ්‍රහ්මපාරිසථ්ඤං අඤ්චිසීති මං එතද්චොචො: “හචෙ ඛො තිං මාරිස එවං ජාතාසී, හචෙ තුං එවමිනුබ්‍රඤ්චො, මා සාවකෙ උපතෙසී මා පබ්බජිතෙ. මා සාවකානං ධම්මං දෙසෙසී මා පබ්බජිතානං. මා සාවකෙසු හෙධිමකාසී මා පබ්බජිතෙසු. අහෙත්තං ඛො භික්ඛු තස්ස පුබ්බ සමණබ්‍රාහ්මණො ලොකස්මිං අරහතො: සමමාසමුඤ්චා පටිජාතමානා. තෙ සාවකෙ උපතෙසු පබ්බජිතෙ. සාවකානං ධම්මං දෙසෙසු පබ්බජිතානං. -

1. හන්ද වරහි, මජ්ඣ. සී. කථෙච. 2. අභිසඛිඛරෙසී, සඤ. 3. සුත්තනති, සඤ. 4. දකඛනති, මජ්ඣ. සඤ. 5. හචෙ චො, සී. කථෙච. 6. කඤ්චි, PTS. සී. කථෙච. 7. යථාමායා, සඤ. 8. ගොතමො සකාසුත්තො, සඤ. 9. හචසමුද්දිතාය සිමු.

14. “නිදුකාණෙනි, දූන් නොප කෙරෙන් අතුරුධන් වෙමි”යි (බඹ වාදයෙන් පිහිටක් නො ලබා සැඟවෙනු කැමැතිව) කී බ්‍රහ්මය, ඉදින් තෝ පොතොසත් විභි නම් දූන් මා කෙරෙන් අතුරුධන් වා (බුදුහු වදාලන.) එසඳ මහණෙනි, බකබුහම “මහණගොසුම් කෙරෙන් අතුරුධන් වෙමි, මහණගොසුම් කෙරෙන් අතුරුධන් වෙමි”යි යෙමන් මා හමුයෙහි අතුරුධන් වන්නට නො හැකි වී.

15. මහණෙනි, මෙසේ කිකල්හි මම බකබුහමකට තෙල කීමි: “බ්‍රහ්මය, මම දූන් තා කෙරෙන් අතුරුධන් වෙමි”යි. “නිදුකාණෙනි, ඉදින් පොතොසත් වුව දූන් මා හමුයෙහි තෙපි අතුරුධන් ව”යි (බඹ කී.) එසඳ මහණෙනි, මම “මෙතෙකින් බඹ ද බඹපිරිස් ද බඹපිරිස් වැසියෝ ද මා බස් අසන්වා. මා නො දකිත්වා”යි එබඳු ඉදහසක් පිළියෙල කෙලෙමි. අතුරුදන් වෑ සිට මේ ගාථා වදාලෙමි:

මම හවයෙහි (-සංඝාරයෙහි ජාතිජරුදී හෙද) හස දූක ම, විභව සබ්බසාත නිජ්ඣාණය සොයන්තාවු (කාමිහවාදී ත්‍රිවිධ සත්තව) හවය - (සත්තව සමූහය) ද හවයෙහි ම දූක, කෙවන් නිවන් සොයන්තවුන්ගේ හවයෙහි ම උත්පත්තිය දූක, කිසි උත්පත්ති හවයක් (තෘණෝ දෘපේවශයෙන්) ඉහණය නො කෙලෙමි. තන්දී සබ්බසාත හව තෘණෝව (කමිහවය) ද නොගනිමි.

16. මහණෙනි, එසඳ බඹ ද බඹපිරිස් ද බඹපිරිස්වැසියෝ ද උපන් අසිරිඅබ්‍රහ්මිකාවාසී වූහ: “හවන්ති, මහණගොසුම්හුගේ මහන් සාද්ධි ඇති සේ මහන් අනුභාව ඇති සේ ආඥාපටි ම ය, අද්දහුත ම ය. සැඟැඳුලෙන් පැවිදිපත් සැඟැපුත් මේ මහණ ගොසුම් බඳු, මෙසේ මහන් සාද්ධි ඇති, මෙසේ මහන් අනුභාව ඇති අන් මහණෙක් හෝ බමුණෙක් හෝ මින් පෙර නොදුටුවීරා ම ය. නො ඇහුවීරා ම ය. හවයෙහි ඇලුණු, හවරති ඇති හවයෙහි ප්‍රමුද්ධ වූ ප්‍රජාගෙහි සිට සමූලහවය උපුටා හලෙ යෑ කියායි.

17. මහණෙනි, එසඳ පවිටු මර එක්තරා බඹපිරිස් වැසියකුට ආවිච්ච ව සිට මට තෙල බස් කී: “නිදුකාණෙනි, ඉදින් තෙපි මෙසේ (සිවුසස්) දනුහු නම්, මෙසේ අනුබුද්ධි නම් නොප ඒ දහම සම්මන් කරු නො එලවව. පැවිද්දන් කරු නො එලවව. සම්මන්තව දහම් නො දෙසව. පැවිද්දන්තව දහම් නො දෙසව. සම්මන් කෙරෙහි ගෙඩි නො කරව. පැවිද්දන් කෙරෙහි ගෙඩි නො කරව මහණ, තට පූර්වයෙහිත් ලොකයෙහි අභිත් සම්පක්සමුද්ධි-යම්හසි පිළින කරන මහණ බමුණු කෙතෙක් වූහු ම ය. ඔහු (ඔවුන්ගේ) දහම් සම්මන් කරු පැවිද්දන් කරු එලවුන. සම්මන්තට පැවිද්දන්තට දහම් දෙසුන. -

සාවකෙසු ගෙහිමකංසු පබ්බජිතෙසු. තෙ සාවකො¹ උපනෙත්වා පබ්බජිතෙ, සාවකානං ධම්මං දෙසෙත්වා පබ්බජිතානං, සාවකෙසු ගෙහිකතචිත්තා² පබ්බජිතෙසු, කායස්ස හෙද ප ඡුප්පවෙජ්ඤ භිනෙ කායෙ පතිට්ඨිතා. අහෙසුං පන³ භික්ඛු තයා පුබ්බෙ සමණ්‍යාගමිණා ලොකස්මිං අරහන්තො සමමා සමුද්ධා පටිජානමානා. තෙ න සාවකෙ උපනෙසුං න පබ්බජිතෙ, න සාවකානං ධම්මං දෙසෙසුං න පබ්බජිතානං, න සාවකෙසු ගෙහිමකංසු න පබ්බජිතෙසු තෙ න සාවකෙ උපනෙත්වා න පබ්බජිතෙ, න සාවකානං ධම්මං දෙසෙත්වා න පබ්බජිතානං, න සාවකෙසු ගෙහිකතචිත්තා න පබ්බජිතෙසු, කායස්ස හෙද පාඡුපවෙජ්ඤ පණිතෙ කායෙ පතිට්ඨිතා. තන්තාගං භික්ඛු එවං වදාඡු: ඉධිස නිං මාරිඡ අපොසාසුකෙකා දිට්ඨධම්මසුඛචිතාරමනුසුන්තො විහරස්සු. අනකඛාතං⁴ කුසලං හි මාරිඡ, මා පරං ඔමදාහි”ති.

18. එවං වුතො අහං භික්ඛවෙ මාරා පාපිමන්තා එතදචොචං: ජාතාමි ඛො තාතං පාපිමි, මා නිං මඤ්ඤිඤො ‘න මං ජාතාහි’ ති. මාරෙ නම්හි පාපිමි. න මං නිං පාපිමි හිතානුකම්පි එවං වදෙහි. අභිතානුකම්පි මං නිං පාපිමි එවං වදෙහි. තුඤ්ඤං හි පාපිමි එවං හොති: යෙසං සමණො ගොතමො ධම්මං දෙහිස්සති⁵ තෙ මෙ විසයං උපාතිචතතිස්සන්තිති. අසමමාසමුද්ධා ව පන තෙ පාපිම සමණ්‍යාගමිණා සමානා ‘සමමාසමුද්ධා’ති පටිජානිංසු. අහං ඛො පන පාපිම සමමාසමුද්ධොව සමානො ‘සමමාසමුද්ධොමති’ති පටිජානාමි. දෙසෙකන්තොපි හි පාපිම තථාගන්තො සාවකානං ධම්මං තාදිසෙව. අදෙසෙකන්තොපි හි පාපිම තථාගන්තො සාවකානං ධම්මං තාදිසෙව. උපනෙකන්තොපි හි පාපිම තථාගන්තො සාවකෙ තාදිසෙව. අනුපනෙකන්තොපි හි පාපිම තථාගන්තො සාවකෙ තාදිසෙව. තං කිස්ස හෙතු? තථාගතස්ස පාපිම යෙ අසවා සඛකිලෙහිකා පොනොගවිකා⁶ සදරු දුක්ඛවිපාකා අයතිං ජාතිජරාමරණීයා, තෙ පහිතා උච්ඡින්නමුලා තාලාවඤ්ඤිකා අනභාවකතා⁷ අයතිං අනුප්පාදධම්මො. සෙය්‍යථාපි පාපිම තාලො මන්තවජිනො අගඛො පුත විරුලිතියා, එවමෙව ඛො පාපිම තථාගතස්ස යෙ අසවා සඛකිලෙහිකා පොනොගවිකා සදරු දුක්ඛවිපාකා අයතිං ජාතිජරාමරණීයා, තෙ පහිතා උච්ඡින්නමුලා තාලාවඤ්ඤිකා අනභාවකතා අයතිං අනුප්පාදධම්මොති.

19. ඉති හිදං මාරස්ස ච අනාලපනතාය, බ්‍රහ්මුන්තො ව අභිනිමන්තනතාය තස්මා ඉමස්ස වෙත්තාකරණස්ස බ්‍රහ්මනිමන්තනිකන්තොව අධිවචනන්ති.

බ්‍රහ්මනිමන්තනිකසුත්තං නවමං.

1. සාවකෙ, සා.	2. ගෙහිකතචිත්තා, මජ්ඣං.
3. යෙ පන මජ්ඣං, ඛො පන සා.	4. අනකඛාතං, අට්ඨකථා.
5. දෙසෙස්සති, මජ්ඣං. සා.	6. පොනොගවිකා, මජ්ඣං, සා.
7. අනභ වං, කතා මජ්ඣං, සා.	

සච්චන් කෙරෙහි පැවිද්දන් කෙරෙහි ගෙඩි කලහ. ඔහු සච්චන් කරු පැවිද්දන් කරු දහම් ඵලවා සච්චනට පැවිද්දනට දහම් දෙසා, සච්චන් කෙරෙහි පැවිද්දන් කෙරෙහි ගෙඩිසින් ඇති කොට, කාබුන් මරණින් සිවුඅවාහි උපන්හ. මහණ, තව පෙරත් අභිත්සමාක්සමුද්ධියමහසි පිළින කරන මහණබමුණු කෙතෙක් ලොකයෙහි වූහු ම ය. ඔහු සච්චන් කරු දහම් නො ඵලවූහ, පැවිද්දන් කරු නො ඵලවූහ. සච්චනට දහම් නො දෙසුහ, පැවිද්දනට නො දෙසුහ. සච්චන් කෙරෙහි ගෙඩි නො කලහ, පැවිද්දන් කෙරෙහි ගෙඩි නො කලහ. ඔහු සච්චන් කරු දහම් නො ඵලවා, පැවිද්දන් කරු නො ඵලවා, සච්චනට දහම් නො දෙසා, පැවිද්දනට නො දෙසා, සච්චන් කෙරෙහි කල ගෙඩිසින් නැති ව, පැවිද්දන් කෙරෙහි කල ගෙඩිසින් නැති ව, කාබුන් මරණයෙන් බඩලොව උපන්හ. මහණ, ඒ හෙතෙමින් මම තව මෙසේ කියමි: “භවත, තෙපි අලොභාත්‍යකව දෘටබමිසුබවිතාරයෙහි අනුසුක්ත ව වාස කරව: මෙරමාහට නො දෙසීම කුසල් ය. මෙරමාහට ඔවා නො දෙව” කියායි.

18. මහණෙනි, මෙසේ කීකල මම පවිටු මරහට තෙල කිමි: “පවිට, මම තා හදුනමි. තෝ ‘මා නොදුනති’යි නො සිත. පවිට, තෝ මාරයෙහි. පවිට, තෝ භිතානුකම්පි ව මෙසේ මා නො ම බෙණෙහි. පවිට, තෝ අභිතානුකම්පි ව මෙසේ මා බෙණෙහි. පවිට, තව මෙසේ සිත් වෙයි: ‘මහණ ගොසුම් යම් කෙනෙකුන්ට දහම් දෙසා තම, ඔහු මා විෂය ඉක්ම යෙති’යි. පවිට, ඒ මහණබමුණෝ සමාක්සමුද්ධිය නො වූවාහු ම ‘සමාක්සමුද්ධියමහ’යි පිළින කලහ පවිට, මම සමාක්සමුද්ධිය වූයෙමි ම සමාක්සමුද්ධියෙමි යි පිළින කෙරෙමි. පවිට, තථාගත සච්චනට දහම් දෙසනුයේ ද තාදාය ම වෙයි. පවිට, තථාගත සච්චනට දහම් නො දෙසනුයේ ද තාදාය ම වෙයි. පවිට, තථාගත සච්චන් කරු දහම් ඵලවනුයේ ද තාදාය ම වෙයි. පවිට, තථාගත සච්චන් කරු දහම් නො ඵලවනුයේ ද තාදාය ම වෙයි. ඒ කවර හෙයක යත්: පවිට, කෙලෙසන-සැහැවි ඇති, පුනභීවය උදකරන, දරථ සහිත, දුඛවිපාක දෙන, මතු ජාතිජරාමරණයට හිත, යම් ආසුචයෝ ඇද්ද, තථාගතනට ඔහු ප්‍රභිණයහ. උසුන්මුල්හ. තාලාවාස්තුකාතයහ. පිළිවෙළින් කල අනාව ඇතියහ මතුයෙහි අනුත්පාද සභාවයහ. පවිට, යම්පරිදි මුදුන්සුන් තල තැවත විරුද්ධ පිණිස අභව්‍ය වේ ද, පවිට, ඵපරිදි ම කෙලෙසන සැහැවි ඇති, පුනභීවය පිණිස පවත්නා, කායවිතතදරථසහිත, දුක් විපාක ඇති, මතුයෙහි ජාතිජරා මරණ කරන, යම් ආසුචයෝ ඇද්ද, ඔහු තථාගතනට ප්‍රභිණයහ මුලුසුන්හ මුදුන් වුන් තලක් සෙයින් අවාස්තුභාව ඇතියහ. පිළිවෙළින් කල අනාව ඇතියහ. මතු නුපදනා සැහැවියහ.

මෙසේ මාරයාගේ අනුලපනභාව (තථාගතයන් බබපිරිසෙහි ඵලවා විණීමේ) තෙතුයෙහුද, බ්‍රහ්මයාගේ අභිනිමන්ත්‍රණ (“ඉදං හි මාරිය, නිචං” ආදීන් තථාගතයන් බ්‍රහ්මස්ථානය කෙරෙහි නිමන්ත්‍රණය කිරීමේ - පොලඹ වීමේ) තෙතුහිනුද මේ වෙය්‍යාකරණයට බ්‍රහ්මනිමනනනික කියා ම අභිවචන විය.

බ්‍රහ්මනිමනනනික සුත්‍රය නවවැනියි.

=====

9. ඉන්ද්‍රියවිච්ඡේදනසූත්තං - මජ්ඣිමනිකාය1, මූලපණ්ණාසපාළි , චූළයමකච්ඡේදො page 764 – 775

Uploaded web link

